

ad § 5.

Det er anset for rimeligt, at 13-aarige Drengene stilles lige med unge Mennesker mellem 14 og 18 Aar, for saa vidt de i Henhold til Bestemmelsen i foregaaende Paragraf maa anvendes til industrielt Arbejde. Dersom man for disse Beskømtende vilde opstille særlige Regler paa Grund af de manglende Maaneder, vilde Virkningen let blive den, at disse 13aarige alligevel ikke opnaaede Beskøftigelse. Den samme Regel følger den engelske Lovgivning.

Den vigtigste Forandring, der ved nærværende Paragraf søges hidført i den nu gældende Tilstand, bestaar deri, at Beskøftelsen for kvindelige Arbejdere fremtidig ikke skal ophøre med det fyldte 18de Aar, men vedblive paa samme Maade som bestemt for unge Mennesker mellem 14 og 18 Aar. Den foreslaaede Ligestilling er overensstemmende med Bestemmelsen i den nederlandske Lov af 1889, jfr. Lov af 1895, samt med den engelske Lovgivnings Forordninger overalt, hvor Kvinder arbejde sammen med Børn og unge Mennesker, hvorimod der, hvor Kvinder ikke arbejde sammen med disse, i bemeldte Lovgivning er fastsat en særlig Maximalarbejdstid af $10\frac{1}{2}$ Time daglig for Kvinders Beskømtende; efter den tyfste Lov af 1891 er den tilladte Arbejdstid for voksne Kvinder — i Lighed med, hvad paa Berlinerkonferencen blev vedtaget — fastsat til 1 Time længere end for unge Mennesker eller til 11 Timer, hvilken Regel i Realiteten ligeledes bliver den gældende efter den østerrigske og svejtsiske Lovgivning paa Grund af disse Bestemmelser angaaende Maximalarbejdstid ogsaa for voksne mandlige Arbejdere. Men herved er dog at erindre, at efter den tyfste og svejtsiske Lovgivning er der indrømmet Kvinder, der have et Husvæsen at forestaa, Ret til at erholde en Forlængelse af den sædvanlige Middagspause med $\frac{1}{2}$ Time, for saa vidt denne er mindre end $1\frac{1}{2}$ Time. Om der herefter er vundet synderligt ved at give Tilladelse til en saa ringe Forlængelse af Arbejdstiden som med $\frac{1}{2}$ —1 Time, er tvivlsomt, og i hvert Fald vilde en saadan Tilladelse overalt, hvor Kvinder arbejde sammen med unge Mennesker, besværliggøre Kontrollen med dens Overholdelse i en saa høj Grad, at denne vanskelig vilde kunne blive effektiv.

En Følge af Kvinders Ligestilling med unge Mennesker vil det være, at Natarbejde ligeledes bliver forbudt for Kvinder. Et saadant Forbud eksisterer allerede efter saa godt som samtlige europæiske Fabriklovgivninger. For de Kvinders Beskømtende, der ved Vedtagelsen af nærværende Lovforslag allerede

ere beskøftigede ved Natarbejde, ere de fornødne Overgangsbestemmelser truffet i § 23.

Naar Begrænsningen af Arbejdstiden har fundet sit Udtryk gennem Angivelse af Maximum for den tilladte effektive Arbejdstid med Tilføjeelse af Minimum for de Pauser, af hvilke Arbejdet skal være afbrudt, i Stedet for den nuværende Angivelse af Arbejdsdagens Længde og Pausernes Varighed, er dette i Overensstemmelse med saa godt som samtlige øvrige Fabriklovgivningers Forordninger i saa Henseende. Sammenlignet med den nu gældende Bestemmelse, der fastsætter en Arbejdsdag af højst 12 Timer, hvoraf mindst 2 Timer til Pauser, opnaas det ved Forandringen, at der ikke lægges Hindringer i Vejen for de tilstedeværende umiskendelige Bestræbelser for en Indskrænkning af Arbejdsdagens Længde; efter den her foreslaaede Bestemmelse vil Arbejdsdagen kunne indskrænktes til 11 Timer, men der vil da rigtignok paa den anden Side ikke af de beskøftede Personer kunne fordres mere end 1 Time til Pauser.

For saa vidt Arbejdets Standsning ved Nattetid for de i Paragraffen ommeldte Personers Beskømtende er udvidet til Tidrummet fra Kl. 8 Aften til Kl. 6 Morgen i Stedet for, som efter Loven af 23de Maj 1873 fastsat, fra Kl. 9 Aften til Kl. 5 Morgen, er den saaledes stedfundne Udvikelse overensstemmende med den norske og svenske Lovs samt til Del ogsaa den svejtsiske Lovs Bestemmelser paa dette Punkt.

Ved Bestemmelsen om, at de beskøftede Personer ikke maa anvendes til noget Arbejde i Fabrikken eller Værkstedets Tjeneste uden for sammes Omraade ud over de ovenfor fastsatte Arbejdstimer, er det især tilfattet at forhindre, at Kvinder og unge Mennesker erholde udeliveret Arbejde fra Fabrikken eller Værkstedet til Udførelse i Hjemmet eller benyttes til Byværinder o. l. Bestemmelsen har sit Forbillede i den engelske Lovgivning samt i Loven af 18de Juni 1894 for Kanton Zürich angaaende Beskøftelse for kvindelige Arbejdere.

Bestemmelsen i Paragraffens 2det Stykke, hvorefter der udtræves Tilladelse fra Indenrigsministeren for, at mandlige Arbejdere, der have fyldt 16 Aar, kunne udføre Natarbejde, naar saadant stønnes at være nødvendigt for deres tekniske Uddannelse, er ganske vist videregaaende end forfættelige andre europæiske Lovgivingers Bestemmelser i saa Henseende; saaledes lader f. Eks. den tyfste, østerrigske, ungariske og belgiske Lovgivning Beskøftelsen for unge mandlige Personer ophøre allerede med det fyldte 16de Aar. Smidleritid maa det ikke lades ude af Betragtning, at Beskøftelsen for de paagældende unge Arbejdere i mere end et